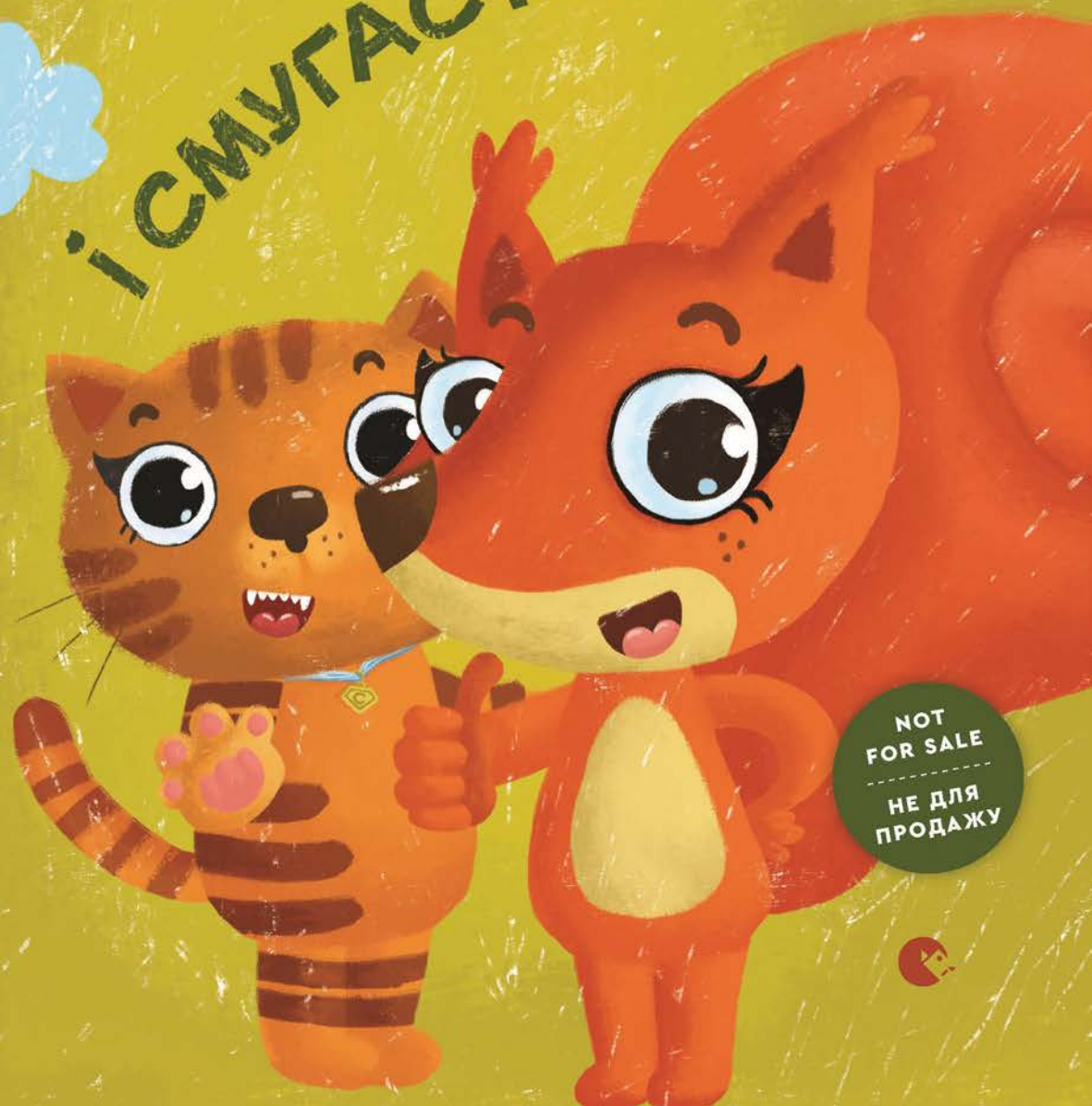

Любов Купцова

МАЙКА

і СМУГАСТИК

NOT
FOR SALE

НЕ ДЯ
ПРОДАЖУ

NOT FOR SALE • НЕ ДЛЯ ПРОДАЖИ

Любов Купцова

МАЙКА І СМУГАСТИК

намалювала **Женя Миронюк**

Львів
Видавництво Старого Лева
2022

УДК 821.161.2
К 92

Ця невеличка пригодницька повість про двох друзів — кота Смугастика та дику руду білочку Майку. Їм ніколи не буває нудно, адже довкола стільки див! Чи не диво, що волохата гусінь перетворюється на яскравого метелика? Чи не диво, що зайчик Вухань «захворів на вірші»? А чому синьокрила бабка вважає, що винайденням вертольота люди завдячують їй? Саме час про це дізнатися!

© Любов Купцова, текст, 2017
© Женя Миронюк, художнє оформлення, 2017
© Видавництво Старого Лева, 2017

ISBN 978-617-679-428-8

ЗНАЙОМСТВО

Яскравий промінь ранкового сонця впав на ялинову гілку і по ній ковзнув у дупло. Білка, яку всі в парку називали Майкою, солодко потягнулася і розплющила очі.

— От же ж розтелепа, — покартала себе. — Забула зачинити на ніч двері!

Тоді визирнула назовні й мовила:

— Здається, жодної небезпеки. Ну що ж — тоді зарядка!

І вона заходилася розмахувати лапками, наче млиновими лопатями, присідати, підстрибувати. Потім дістала з полички кругле дзеркальце, дерев'яний гребінець і взялася чепуритися. Спочатку Майка розчесала китички на вушках, потім – рудий пухнастий хвіст. Тоді уважно роздивилася себе в дзеркальці і вдоволено зазначила:

– Красуня! А тепер – час перекусити!

Та щойно вона увігнула гострі зуби в шишку, як знизу почувся злісне шипіння й голосний гавкіт.

– Ого, схоже, щось трапилося, – білка зацікавлено визирнула з дупла.

І саме вчасно. На галявину вилетів скуйовджений смугастий кіт. Його наздоганяв такий же скуйовджений пес.

– Негідник! – гарчав він. – Малий злодійчук! Обкрадати мою господиню? Ну нічого, зараз ти за це дістанеш!

– Няв, друже, – відгукнувся кіт на бігу. – Не вже тобі шкода якогось шматочка ковбаси для kota, що вмирає з голоду?

– Ти скоро в мою будку не влізеш, товстопузий! – гарикнув пес і клацнув зубиськами в якомусь сантиметрі від котячого хвоста.

– Це я з голоду пухну! – жалібно заскиглив кіт.

– Гав! Брехня!

Пес зробив величезний стрибок, збив kota з ніг і притиснув до землі.

– Лежачого не б'ють! – нестямно заволав кіт.

– Чути нічого не... – почав було пес, проте в повітрі промайнула ялинова шишка і влучила прямісінько псові у ніс.

– Ау-у-у! – залентував той із несподіванки.

Кіт скористався нагодою і, не роздумуючи, рвонув на дерево. За мить він уже сидів поруч із Майкою і тремтів.

– Не тремти, – сказала йому білка, – бо ще вся глиця осиплеться!

– Я не ч-через-з пса! – заїкаючись, відповів кіт. – Я висоти боюся!

– Ти ж кіт!

– Ну, так... – неохоче погодився він і тут же запитав із викликом: – А що, коти – не люди, чи що?

– Взагалі-то, ні... – поміркувавши, відповіла білка.

Кіт вирішив перевести мову на інше.

– Це ти його шишкою? – поцікавився він.

– Угу! – зізналася білка.

– Дякую! Ти мене врятувала!

– Теж мені, котячі люб'язності! Я не для тебе старалася! – фиркнула Майка. Зауваживши здивований погляд kota, додала: – Цікаво було, чи влучу з такої висоти в ціль.

Пес злісно прогарчав:

– Ну, р-р-р-р-руда, попадись-но мені! Роздеру-у-у-у-у!

– Дострибни спочатку! – порадила йому Майка.

– Бровко насправді добрий, – несподівано запевнив кіт, проводжаючи поглядом пса.

– Ага, я так і подумала, коли він тобі вуса збирався видерти.

– Він порядок любить, – пояснив кіт і, глянувши на Майку, запитав: – А ти, схоже, білка?

– Ні, лисиця!

– Не смішно! – образився кіт.

– Та білка я, білка! Майкою звать!

– Смугастик! – відрекомендувався кіт.

– Гаразд, аудієнція закінчена!

– Ау... що закінчене? – не зрозумів Смугастик.

– Темнота! Прийом закінчено! Додому йди! – пояснила Майка і щезла поміж гілок.

Смугастик завагався. Він дуже боявся спускати-ся з такої висоти. Але й допустити, щоб нова знайома глузувала з нього, теж не міг. Зітхнувши, кіт повільно поліз вниз.

ЗАПРОШЕННЯ

Наступного ранку Майка прокинулася від співу:

*Рано сонечко встає.
В нього справ багато є:
Покупається у річці,
Пострибає по травичці.*

— Давно зійшло твоє сонце! Ти чого репетуєш на весь парк? — розсердилася Майка, визираючи з дупла. — А, це ти?

— Я думав, тобі сподобається, — знітився Смугастик.

— Врятувала на свою голову! — незадоволено пробурмотіла Майка. — Чого тобі, трубадуре?

— Це ти мене зараз похвалила чи...

— Похвалила. Ну?

— Майко, запрошую тебе в гості.

— Мене? У гості? Коли? — білка розхвилювалася, адже її ще ніколи не запрошували в гості.

— Зараз!

— Ні, я так відразу не можу! — твердо відмовилася Майка.

— Чому? — здивувався Смугастик.

- Треба себе до ладу привести!
- Тоді я тебе почекаю тут унизу.
- Смугастик улігся у тіні шипшини й позіхнув.
- Чекаєш? – продзижчав над вухом джміль.
- Чекаю.
- Жжжжжжжарко!
- Жарко, – погодився кіт.

Джміль став рости й рости, всією своєю вагою навалюючись на груди Смугастика. Тільки це був уже не джміль, а Бровко. Він клацав гострими зуби-ськами і гарчав:

– Рроззззздерррру!

Кіт здригнувся і розплющив очі. Деся за парком гуркотів автомобіль. А перед ним сиділа руденька Майка. Пухнасті кінчики її вушок були ретельно причесані і прикрашені рожевими бантами.

– Я готова!

У ГОСТЯХ

Смугастик жив у великому будинку поруч із парком. Кватирка на другому поверсі була відчинена.

— Лізь за мною! — наказав Смугастик.

Вчепившись кігтями в стовбур крилатої яблуні, він став обережно підніматися вгору. Майка — слідом. Діставшись до верхньої гілки, Смугастик стрибнув, але не дуже вдало: передніми лапами він зачепився за поручні балкона, а задні залишилися на гілці.

— Чудовий місток! — вигукнула Майка, пробігши по котячій спині. — Спасибі, ти — справжній джентльмен!

— На здоров'я! — буркнув Смугастик і тут же нявкнув з переляку. Його задні лапи зірвалися з гілки і повисли в повітрі. Майка схопила kota за загривок і затигла на балкон.

— Ласкаво просимо! — переводячи подих, сказав Смугастик.

— Оце так дупло! — захоплено вигукнула Майка, опинившись у квартирі. — Це все твоє?

— Моє! — скромно зауважив Смугастик. — Господарі в гості поїхали. Їсти будеш?

